

De beslissingsmacht van de Raad op het vlak van JBZ

Source: CVCE. European Navigator. Raquel Valls.

Copyright: (c) Centre Virtuel de la Connaissance sur l'Europe (CVCE)

All rights of reproduction, of public communication, of adaptation, of distribution or of dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.

Consult the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/de_beslissingsmacht_van_de_raad_op_het_vlak_van_jbz-nl-e7ace870-51a9-4bd2-a33d-3819cd80430d.html

Last updated: 04/07/2016

De beslissingsmacht van de Raad op het vlak van JBZ

De Raad vormt het voornaamste overleg- en beslissingsplatform op het gebied van samenwerking inzake justitie en binnenlandse zaken (JBZ), ingesteld door het verdrag over de Europese Unie van 1992 (titel VI van het EU-verdrag). Dit domein, dat onder de methode van de intergouvernementele samenwerking valt en de derde pijler van de Europese Unie vormt, is beperkt tot de politieke en justitiële samenwerking in strafzaken, ingevolge de gedeeltelijke communautarisering ervan door het verdrag van Amsterdam van 1997. Sinds 1999 vormen het beleid op het vlak van immigratie, visa en asiel, evenals de justitiële samenwerking in burgerlijke zaken immers gemeenschappelijke beleidslijnen die tot de eerste pijler behoren.

Op het vlak van JBZ informeren en consulteren de Lidstaten elkaar wederzijds binnen de Raad om hun werking te coördineren. De Raad neemt maatregelen en bevordert de samenwerking. Hij kan, door eenparig te beslissen op initiatief van elke Lidstaat of van de Commissie, gezamenlijke standpunten, kaderbeschikkingen, beschikkingen en conventies vaststellen waarvan hij de goedkeuring door de Lidstaten aanbeveelt (artikel 34 van het EU-verdrag).

Gezamenlijke standpunten bepalen het oordeel van de Unie over een welbepaald vraagstuk.

Kaderbeschikkingen worden vastgesteld om de wetgevende en regelgevende bepalingen van de Lidstaten dichter bij mekaar te brengen. Ze binden de Lidstaten voor wat het te bereiken resultaat betreft, maar laten de bevoegdheid inzake de vorm en de middelen over aan de nationale instanties.

Beschikkingen hebben een verbindend karakter en worden voor elk ander doel vastgesteld, uitgezonderd de toenadering van de wetgevende en regelgevende bepalingen van de Lidstaten. De maatregelen die nodig zijn om beschikkingen in de praktijk om te zetten, worden vastgesteld door de Raad die beslist bij gekwalificeerde meerderheid.

Conventies, vastgesteld door de Raad, treden in werking in de Lidstaten die ze goedkeuren, zodra ze door ten minste de helft van de Lidstaten goedgekeurd zijn. De toepassingsmaatregelen van deze conventies worden binnen de Raad goedgekeurd met een tweederdemeerderheid van de contracterende partijen.

Sinds de inwerkingtreding van het verdrag van Amsterdam raadpleegt de Raad het Europees Parlement alvorens kaderbeschikkingen, beschikkingen en conventies goed te keuren (artikel 39 van het EU-verdrag).

In het kader van de derde pijler laat de Raad de invoering toe van een versterkte samenwerking tussen de Lidstaten en beslist hij over de overstap naar de communautaire pijler (titel IV van het verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap) van de acties die onder titel VI van het EU-verdrag vallen.